

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwas,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čě!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihcizisčezěni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

13. njedžela po šwjatej Trojizy.

Matth. 6, 1—8.

W tutym stawje š Anjesoweho přědowanja na horje namakamy to napominanje:

1. Kač mamy prawje almozinu dawacž, a
2. kač mamy prawje so modlicž.

1. Mějće kědžbu na waschu almozinu! tak tu šlyšimny nascheho Šbóžnika prajicž. Niž so my mamy to činicž, abo čěhodla; to so ja teho Anjesa šamo wot so rošymy; a to wón tež njetrjeba tam tym Židam pschikafacž. Židzi wschał dawachu rady wot šwojich kublow tym potrebnym! Almozinu dawacž, to šej šchescžijanstwo tež wot naš žada. Pschetoz kaž dolho šwět šteji, šu šwětne kubla wschelako rošdžělene byle. To ščěhuje š teho, so je Bóh čłowjekow tež š duchownymi darami wschelako wuhotował! Šo tym budže jenemu lóžšcho, žiwnosč a potrebnosč šej warbowacž, dž-ly druhemu. Dale šej pilny wjazy šakšuzi, dž-ly lěni. Do někotreho domu pschindže nusa š šchorošču psches šmjertny pad. A hdy by so po woli někotrych ludži wscho šemške kublo jenak džěliło, ša krotki čas by šašo tak bylo, kaž je to Bóh po šwojej mudrej radže wot špocžatka postajik. Šotajkim, škladnosč tu je, almozinu dawacž, a š tym tež pschibšluschnosč š tajtemu skutkowanju. To wschał njeje wola Wótza, so by bohatstwo na bohatstwo so nahromadžilo, so by nahramnosč čłowjeka wobknežila; čłowjek je postajeny ša šastojnika, kiž ma prawje wikowacž tež š puntami tuteho šwětneho kubla! Čhzesch so ty psche-

čziwo tajtemu žadanju wobaracž? Měnišch, so šo njetrjebajch štaracž wo hubjenstwo a nusu šwojeho bližšeho, hdyž mašch jenož šam wscheho doščž? To by bylo niške štejišchžo! Wšichšche je nam date. Džěl šobu hlódnym šwój khlěb, tak reka tež ša tebe. Dha budže twoje šwětlo pócžmje ššhadžecž a twoja čzma budže kaž poldnjo. Škladnosčow pak, almozinu dawacž, je doščž. Šladajmy jenož nuts do hětow khdoby a nusy, šstupmy nuts do domow, hđžč je šchorošč. Drje njeje wschudžom tak, so je nusa bješ winy pschischla; ale kaž tón Anjes je pschischol š nam čłowjekam a njeje so praschał, ščtó je nasche hubjenstwo šawinował, kaž wón kóždemu pomha, kiž je w nusy, tak je wón nam pschedšnamjo dał, kač mamy so tež my pschečziwo šwojim bratram šadžeržecž, kiž šu w hubjenstwje. Kač šteji š tobu? Še tebi doščž, so Bože šłowo šlyšchisch a šnajesch? Ně, čzinjet jeho šłowa dyrbisch ty bječ, čzinjet tež w tym, so almozinu dawajš wot teho, š čzimž je Bóh tebe žohnował. Šladacž pak šo mamy, so bychmy almozinu njedawali psched ludžimi, tak šo bychmy wot nich widženi byli. Šunje to tu tón Anjes šhosta. Wšěčze, wjele šo dawasche tež w Jerusalemj; ale wutroba dawarjow njebě pschi tajšim dawanju. Šich hordosčž jich wabješche, so almozinu šjawnje na torhosčču a na hašach dawachu. Šud dyrbješche jich widžecž. Šacž njeje tajke šadžerženje tež hušto pschi naš namakacž, so čłowjek almozinu dawa, so by mjeno a čžescž měl psched ludžimi, a njespomina na Boha, kiž tola wutrobu pruhuje? Na tajke dawanje praji tu tón Anjes: Šawěrnje, ja praju wam,

woni maju swoje myto prjecz. Hdyž ty pak almozinu dawasch, njech twoja lěwiza njemě, sčto twoja prawiza čžini. To je dawanje, kotrež sčžehuje i praweho kšchescžianstwa, i zyle kšchescžiansteho smyšlenja. Zyle w čžichim, w potajnym, niz ludži dla, ale dla Jesom Khrysta kameho, so bychmy jeho wolu čžinili. Hdžez so tak čžini, tam žohnowanje njewuostanje, kaž tež tu kšychimy: A twój Wótž, kiž do potajneho hlada, tebi to sažo sjawnje saplaczi. A to junu na poslednim dnju, hdžez wscho čžinjenje čžlowjekow na sjawne pschindže. Njeha-li dha tež my tajkeho myta dla rady a i wjekełoscžu almozinu dawacz a dobrotu čžinicž po swojich mozach? Drje něsčto je w naš, sčtož so pschecžimo temu wobara, ale to dyrbinym pschewinycz. Pomoz k pschewinjenju a k dobhežu wuprošymy pak bei psches prawu modlitwu!

2. Kač mamy prawje so modlicž, to nam tu tež tón Knjes praji. Modlitwa je rēcž wutroby i Bohom. Tajka prawa modlitwa njetrjeba na sjawne pschincž psched ludžimi, a Bóh tola tajku rēcž derje rošym! W tej modlitwje je nam wulke a wošebite prawo date, mjenujzž so kšmemy swoje próstwy psched Najwyschšeho pschinjesč. Prawa modlitwa pak njeje lohka. Šam Luther, tutón móžny muž Boži, je prajił, so bē jemu hušto čžezžo, wschitke swoje myšle w modlitwje jeno na Boha sałozicž. A njeje tak tež pschi naš, so budžemy hušto, hdyž so modlimy, wot našchich myšlow wot Boha wotčehnjeni, a na kónzu modlitwy dyrbinym pschidacz, so šu to jeno prósdne kłowa byle. Niz tak; hdyž my psched njebjestu majestoscž stupimy, dha tež dyrbinym so jej zyle poddacz. Hdyž to čžzesch, dha so rošym, so njedyrbisch čžinicž, kaž čži hejchlerjo, wo kotrychž tu tón Knjes praji, so so radži stejo modla w schulach a na róžkach hašow. Woni bei to město pytaju, hdžez je najwjazž ludži, so bychu widženi byli: to je jim to najwažnišche. Tón Knjes i tym i zyla sjawne modlenje njewotpokasuje. Wošebita móž a šwjatocžnosčž leži tež runje w sjawnej modlitwje, kaž ju mamy w Božim domje w šjenocženstwe wěrjazžch; ale tón Knjes čže tu pokasacz, kač je sa naš wysche teho nusne, tež w čžichej komoržy so se šwojim Bohom rosrēcžowacz. Wschudžom je wón tebi bliski, a nutru modlitwu wón kšychi, njech je to, hdžez čže. A to je nam šbóžna wěstoscž, so my ženje a nihdže njeišmy šami, njeišmy wopuschčženi, ale so móžemy bei kóždy čžaš pomoz teho wuprošycz, kiž je najmóžnišchi. Š so my tuto našche prawo tak malo wužimamy! Hdže šu so šhubile te rjane domjaze nutrenoscže pak rano, pak wječor, w kotrymž so žyly dom šhromadžesche k kšychenju Božeho šwjateho kłowa? Kač porědko nadenžesch šwójbu, kotraž so i modlitwu sa blido šydnje a i džakowanjom sa dostatu žyrobu sažo wot blida stanje! Kač wjele čžaša budže njewužitnje wužimane, a krótke minuty sa teho, kiž ma štajnje čžaš sa naš, my njenamakamy. Š so by našch čžaš sažo wuknył, wjazž so modlicž, dha by na tutym šwěcže wjele lěpje bylo. A tola pschi tym tež niz tak, so by so wjele kłowow čžiniło, jako pohanjo čžinja. Š tym my ničžo njedošonjamy; Bóh wschaf wě, čžeho je nam trjeba, prjedy džyli jeho prošymy. Dha je krótka modlitwa došahaza, hdyž je jenož nutrna a wěrjaza. Tu kšychi Bóh, a wón ju tež tak daloko dopjelni, hacž je nam tajke wuššychenje po jeho mudrej radže wužitne. Pohko dyrbjalo nam byčž, k tajkemu Wótžej so modlicž. Wjele pak so nam pschi tym naš pschecžo staja, a našche čželo je kłabe. Tu kłaboscž pak

dyrbimy se wschej možu pschewinycz, dyrbinym so zyle našchemu Bohu poddacz, so i nim šjednocžicž a štajnje, štajnje w modlitwje k njemu wostacz; tež my čžemy so i Šakubom w modlitwje i Bohom bēdžicž a prajicž: Knježe, ja čže njepuschču, kšiba so mje požohnujesch. Hdžez so tak se šwěrnej wěrjazej wutrobu modla, tam pschindže tajke myto, wo kotrymž tón Knjes tu praji: A twój Wótž, kiž do potajneho hlada, tebi to saplaczi sjawnje. Šamjen!

W. we W.

Wužiwanje žiwjenja.

Čžzesch rjenje žiwjenje tu wužicž,
Nad Božej štwórbu wjekeł so;
Se ščžepjom šboža daj bei kšučicž,
Wšmi nišči dom tež sa lubo.

A lubuj ščžezžu njewinnoscže,
Na kóždy štorč so njemjersaj;
A pijesch-li kšelch wjekełoscže,
Špěw džakny šebi šaspěwaj.

Džerž sa dobre, kaž Bóh čže wodži,
A šabudž, sčtož so njewróčža;
Čžerń kałaty tež róžu plodži,
To budž twój trošcht a nadžija!

Handrij Zejleš.

Štyškanje.

(Spitta.)

Šebr. 13, 14.

Prósdna je nam wutroba
Šow we hrěšchym šwěcže,
Nascha žadosčž steji wscha
Tam po wótžnej hēcže.

Na drohatskej drascže je
Pschezo porjedženje,
Štupnje počžnu bolosnje
Čžinicž wobčžezenje.

Prjecžu čžahnyčž žadamy,
Knjesa dostacz čžemy;
Ach, so bóršy i nusy my
Zyle wučefnjemy!

Wšcheje winy šwobodni,
Šrěcha tež na šemi,
Čžyly Knjesej w krašnosčži
Šslučicž i jandželemi.

Alle, Knježe, komdžisch so,
Naš tu k šebi wolacz,
Špožycz, so dostojnišcho so
Wohli pschihotowacz.

Ach, kač derje, hdyž šmy tu
Prawje wojowali,
A wotpocžinkej šradnemu
Šnadu dostawali!

Šurij Bróšł.

Dar luboscže.

Šedyn duchowny w Šiverpoolu sa jedyn žyrkwiny twar hromadžesche. Wón do jenyč pschekupškich kłamow pschindže a tych ludži wo dar sa njón prošesch. Tam bēsche runje bohaty knjes w kłamach na wopyčže, kotryž duchowneho próstwu tež kšychesch; ale wón sa žyrkwiny twar ničžo dacž nochžyšche. Nětko tež kšudy rybač do kłamow pschindže, kiž bē runje wječor šwoje špčže wupožžil, so by hacž na druhi džej we nich rybow našojil, a tež tuteho šarar wo dar sa žyrkwiny twar prošesch.

Rybač džesche, so wschaf je kšudy muž, ale čže tola malicžnosčž dacž, tamna wudowa pschi Božim kaschču je džē tež malo dala. Na to wón ruku do dyšfaka tyłny, wschē šwoje pjenješy wučezže a je i wjekełoscžu duchownemu da. Tón so jemu wutrobnje sa to džakowasche a jemu pschejesche, so čžył Bóh jemu našajtra bohata licžbu rybow wobradžicž. Šako tón bohaty knjes, kiž šararjej žaneho dara dacž nochžyšche, to kšychesch, so wón

njeměrjazy fmejesche a f rybakej džesche: „Sa chzu wam wschě ryby wotkupicź, kotrež jutnje popadnjecze, a chzu Wam sa kóždy punt rybow hriwnu wjazy saplaczicź, dźyli hewaf płacza.“

Masajtra rybak f swojim byczam džesche sa rybami hladacź, a jich taf wulku bylu w nich namaka, tajtuž hišcze ženje prjedy na jedyn ras popadnył njebe. Wón nětko fwoje ryby wsa, f nimi do domu bohateho knjesa džesche, a tutón dyrbjesche fwoje flubjenje džeržecź, fhudemu rybakej wschě popadnjene ryby wotwfacź a jemu sa nje rjanu hromadu pjenjes saplaczicź, taf so rybak pjeczdzefacź krocź wjazy dosta, dźyli bescche džen prjedy fararjej sa zyrkwinty twar dał.

Bóh žohnuj cze, o Łužiza!

Budź f tobu Bóh, o Łužiza,
Tvoj kczew njech njeswjadnje;
Njech pobožnosć, myšł wěriva
Paněr twój wostanje.
Cze rjenje pnych wenz poczinkow,
Ty droha maczer wótczinzow!
Bóh žohnuj cze, o Łužiza!

Ty poklady drje njeopjesch,
Kraj wustich mrołow by;
Szej wuschsche tubla wustwolesch
Sa ducha, wutrobny.
Njech flawa twoja mlódní fo,
Kczěj twoje czerstwe wótczinstwo!
Bóh žohnuj cze, o Łužiza!

Njech žadny wichor njeslawa
Swjas kruty, wótzowski,
Niž wježe lud a knjezerja
We fwěrje, lubosći.
Njech w šóntu, wjerštku strowa by,
Ty lipa, ščtomje narodny!
Bóh žohnuj cze, o Łužiza!

K. A. Fiedler.

Ponižnosć.

Se žiwjenja pruskeho krala Wjedricha Wylema I., kotryž w lécze 1740 wumrje, fo mnohe czahi ponižneho smyšlenja powjedaju. Sedyn ida fo nam wošebje wobledžbowanja hódny byč.

Wjedrich Wylem I. mějesche waschnje, febi wječor, prjedy hacź spacź džesche, wot fwojeho komornika modlitwu wuczitacź dacź, kotrejž kral f wutrobnej nutrnosću flédowasche. Nlowy komornik, fwoju fluzbu nastupjazy, mēnjesche, jako přeni krocź wječornu modlitwu pscheczitasche, pokornosći napscheczo kralej winojty byč, fo flowa: „tón knjes žohnuj tebje“, pschemēni do: tón knjes žohnuj Waschu Majestoscź!“

„Ščto tu ty czitascħ?“ fo kral pschēslapjenty woprascha.

A teho mēnjenja, so njeje móznarjej hišcze doscź czesče wopofasał, komornik porjedži: „Tón knjes žohnuj Waschu najwuschschu kralowsku Majestoscź!“

Nětko pał fo kral roshněwa. „Chzesch mi ty tu modlitwu fšepšacź? Psched Bohom bym ja taf derje hrēšnik kaž ty. Teb je rēta, tón knjes žohnuj tebje, tebje, tebje! Napscheczo Bohu bym ja wbohi czeriw!“

F.

Sserbowka.

Historiska novella wot N. Žibuša. Seferbschczil K. A. Fiedler.

XIV.

Šwēšdy hišcze na njeju stejachu, jako Mařzyny lohki stup rošu f trawnych stwjelzow setrewasche, kotrež psches wustku schcēžku, wofrjedź lēša w runu czaru do Šhoczebusa wjedžazu, wišachu. Wona bě lēdy sto kroczel do lēša nuts, jako wyšoka mužska podoba fšady mózneje šhóžy wustupi, jej f pscheczelnym postrowom ruku poskiczi a ju potom do fwojeju ramjenjow samkny. „Dha by Ty pschi wschěch mojich próstwach tola jowle?“ wona f něžnym porokom sapocza; „jara hušto Šhoczebusczenjo hacź hew wujěchuj, a a hdy bychu Cze namakali — by fo sa mnje pošlednje byče šhubilo, kotrež mje hišcze na žiwjenje wježe!“

„Niž taf bojasnje, moja luba! Ženo wješni ludžo w novembri taf sahe stawaju. Mužstwa knjesa Žana dyrbja fo nětkle hišcze wot fwojeje wschēdneje pianosče wuspacź.“

„Nježortuj, Siegmundo, mi je wokoło wutrobny psche czežko f temu.“

„Mi tež, ale jeno teho dla, dolež mam fo wot Tebje dželicź. Njemóžach psches wutrobu pschenjescź, Tebje taf šamu hič dacź; hacź na kromu lēša chzu cze teho dla pschemodžicź.“

Šucz bywasche w drjewinje ščēršchi, a ruku w ruzy wonaj dale kraczeschtaj. Fo jenohodžinstim puczowanju pschińdžeschtaj f tamnemu dubej, kotryž je pscheczelnimemu czitarjej hišcze derje šnaty. Mařzyna žyke byče pschi jeho wohladanju šarža. „Psched mało dnjemi,“ wona pod šyljami poča, „wón hišcze jowle fe-džesche, a rańšče flónczko fwēcjesche, kaž dženska, na naju hubjenstwo; o so by wono wot tuteje hodžiny šem naju žiwjenje rošfwētkalo a šbožowneju wobfwēcžalo! — Tola nětko niž dale, Siegmundo! Njewidžisch tamle teho muž, kotryž f pschehonjerštim hladom wokolnoscź pruhuje? Maspiet do- lēša, a Bóh pschemodž Tebje a mje!“

Wona fo f jeho wobjecza wuwiny a džesche bjes wohladanja psches bliske špuszczadło Šprewje f měščczanskim wrotam. Siegmund pał wosta stejo a žedžiwje sa njej hladasche, doniž fo fšady wólschiny, Šprewju wschudže wobdawazeje, šhubika njebescche. Lēdy bě Mařka tu šamu dozpiła, jako fo jej mała podoba f wulkim brēmjenjom na šhribjecze bližesche. Wórsy špósna, fo je to žid Levi. Š pscheczelnym postrowom chžyšche fo wón, bjes praweho pohladanja na nju, nimo njeje šunycź, jako jemu nascha pscheczelniža pucz šastupi a fo f wutrobny postrowjenjom woprascha: „Šdžeha chzecze, Levio?“

„Božo mój!“ džesche fo špodžiwazy pschekupnił, „f wotkal Ty pschińdžesch a hžeha džesch? Šdže masch fwojeho nana, a chzesch šašo do lawškeje jamy febi šwazicź?“

„Mój nan je morny a ja chžych f Wam.“

„Šm, hm! Ščtoha móžu Czi ja wbohi, šarty muž pomhacź?“

„Mój móžemoj febi šnapschecznje f pomozy byč: Wby budžeče mój nan a ja wothladam Waš jako Wasche džeczo.“

Šchēdžiwzowe czahi fo rošjašnichu, a wón, kotrehož waschnje njebe, wjele flowow czinicź, jednorje rjekny: „Njech taf je! dži do města; wokoło pschipołdnja bym šašo domoj.“

„Dobry Levio, o wrócze fo se mnu!“

„Chzesch-li pěna džowka byč, nješmjesch nanowe pucze pschēšchizowacź. Du nětkle na fwoje pschekupnistwo, a wrót je rošbrojenty czaš.“

„Šdže dha chzecze?“

„Na wby, šnana tež do Šótkowa.“

„Božedla njeńdžče tam! Njewěscze dha, fo šu tam Šupitojo wschu wokolnoscź wobczahnyli?“

Žid ſo ſtróži. Wón Ğuſitow pſche derje ſnajesche a wjedžiſche, ſo béchu jeho wérybratſja nimale bjes wuwſacza ſmjercze wéſczi, jeli jim do rukow padžechu. „„W wéſch dha to tež žyle wéſcze?““ ſo wón ſ wurafom dwéla wopraſcha.

„Eſym jich ſama widžala. Wczera wjeczor pſchińdžechu do Rótkowa džeſaczo jako wobhonjerjo do prjedy, potom woſoło polnowy jich hiſcže dwé ſcže pſchicžahny, a dženſa bjesdwełnje hłowne wóſſko mot někotrych tyžazow docžełnje. So bych jim wuſchka, ſym hew khwataka. Wohladuježe ſo kołowoſoło, Levi! Nje-widžicže na njebyu ſlédy Ğuſitow?“ Mařka wobłédny a tſchepje-taſche, jako ſwoje hlady k horizontu ſloža a Žid wótiſje ſaſchikny. Wſchicžina naſtróženja bě žalofna, daloko roſſchěrjena mróčel kura, kotraž ſo nad léſom poſbėhny; a dołho njetrajesche, dha ſo k njebyu ſapate plomjo poſafa, kotremuž bórsy druge a tſecže ſlédowafche, hač ſo ſkóncžnje léſ a njebyo w plomju pluwacž ſdaſchtaj. K połdnju, k ranju a k wjeczoru ſo ſ kóždym woſomikom nowe plomje-nja poſbėhowachu.

„„Haj, to ſu““, Levi tſchepjetajzjy džeſche; „„ſchtóž je jich raſ ſeſnał, jich w traſchnym wopomnjenju wobſhowa. Póſj, moje džečzo, daj namaj wuſhowanje pytač ſeſady tamnych twjerdych murjow a Rhočžebuſčanam tež na měſcže wo pſchikhadže Ğuſitow powjeſcž dacž!““

„„Ma žane waſchnje, dobry Levi! Sa poſledniſchimi njech ſo ſtraže ſame roſhladuja! Ženo ſa Waſž béchu moje powjeſcže poſtajene, niž ſa Němzow w Rhočžebuſu.““

Se ſpodžiwanjom Žid na nju pohlada, prajizy: „„Holza, Ty ſy mi hudancžko; Ty chzeſch w Rhočžebuſu wuſhowanje pytač a nočzeſch tola ničžo ſa to čžinicž, ſo by tam ſakitana była?““

„Sacžucže wjecženja dla ſkóncžowanja mojeho nana bě mój roſom ſamylilo: dajcže namaj tam nětko hičž a čžinčže, kaž ſo Wam ſpodboba.““

Š tym khwatniwje k wrotam kracžeſchtaj. Lėdy paſ béſchtaj tamny brjoh Šprewje dozpiloj, jako čžahawy móſt pſched wrotami horje ſcžežechu. Se ſpodžiwanjom ſo Levi a Mařka wohladajchtaj. Se wſchėch ſtron mužojo, žony a džečzi k wrotam čžėriachy; pſchetož ſa nimi honjeſche ſo čžrjódka Ğuſitow, koſiž tych njeſbožownych ſ mozu ſaſo naſpjet wlecžichy. Mabėh na měſto Ğuſitojo hiſcže njeſpytachy, ale ſo wjele bóle ſe ſwojimi woporami ſaſo hačž k bliſkej kromje léſa wróčzo ſcžežechu. Mařka ſe ſwojim pſchewo-džerjom pſched wrotami ſtejeſche a wobaj podarmo wo ſaſtup pro-ſcheſchtaj. Šbože bě, ſo jeju Šprewja mot njeſpſhecžela džełeſche. Žako béchu ſo Ğuſitojo wotſkalili, jimaj ſ měſta krawachy, ſo byſch-taj ſo k wrotkam na lėwizy hrodu padałoj. Po khwili buchuy wo-tewrjene a po jeju nutſpuſchčenju na měſcže ſaſo kručže ſawrjene. (Wſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Pomozne duchowne měſto w Budeftežach je ſo pſches wob-ſamknjenje žyrtwiniſhego pſchedſtejicžerſtwa ſtatne ſčžinilo.

Š **Draždžan.** Hdžž ſo w ſerbiſkim kraju tu a tam žnjowe džakne ſwjedženje ſwjecža, potom my Šſerbja w zuſbje woſebje huſto na naſchu Lužyſku domowinu ſpominamy. Šſmy tež my tola ſ wjeſchja něhdy w čžafu ſwojeje mlodoſcže wonkach na polach w ratařſkim džełe ſtali a někotry rjany žnjowy ſwjedžen w Šſer-bach ſobu ſwjecžili. — Tute čžafy ſu ſaſchle. Te radoſtne ſer-biſke Wože ſlužby, na kotrychž we wyſchichich khorach džakne khė-luſche móžnje pſches ſwjatnižy kłincža, tu nimamy. Šene ſarunanje paſ je nam date. Štajnje, hdyž ſu we Lužyž žně domoj do-ſhowane, naſ kſchizna žyrtwej hoſpoddliwje do Wožeje ſlužby w lubej macžėrnej rėcži wita. Někotryžkuli mjeſ nami ſo ſ žyle wutrobu

na tute kemschenja wjeſeli a je ſebi wyſoko waži. Wone ſu ſa njeho ſwjatſ luboſcže ſe ſtarſchikim domom a nowy ſwjatſ po-ſchlujeneje wėry ſ Bohom. Ša ſnaju kemscherku, kiž je hižom na 20 lėt w Draždžanach we ſlužbje a žaneje naſchich Wožich ſlužbow ſkomdžila njeje. Še rta drugeje paſ pſchi ruku ſawdaczu pſched žyrtwinižmi durjemi ſlyſchach te ſłowa: „Ša tu ſtajnje ſym, a hdyž tu junu wjažy njebudu, potom ſym wéſcže khora abo ſnano hižom pod rownej hórku ſpju“. To je ſłowo, kiž ſwėdčži wo wėrnej a ſwėrnej luboſcži kaž k macžėrnej rėcži taſ k Wožej ſlužbje.

Róždy mjeſ nami taſ nadobnje ſmyſlenny njeje. Tón Rnjeſ ſbudž naſ, ſo by Wože ſłowo mjeſ nami roſtko! Róždy mjeſ nami pohnuwaj a pohonjej tych Šſerbow, kotrychž w Draždžanach a wokolinje ſnaje, a pſcheproſchuj jich luboſcžiwje do bližſcheje ſerbiſkeje Wožeje ſlužby, kiž ſo njedželu 20. ſeptembra pſchipołdnju 1/212 hodž. w kſchiznej žyrtwi ſwjecži. W njei ſmėje k. ſarař Domaſchka ſ Budeftež ſpowjednu wucžbu, k. ſarař W akta r ſ Njeſtwacžidła paſ ſerbiſke přėdowanje. Wóh žohnuj to ſwjate džełe mjeſ nami Šſerbami w zuſbje! —

— Njedželu 13. ſeptembra ſwjecži ſo w Małym Wjeltowje miſionſki ſwjedžen. W dopołdniſchim kemschenju, kotrež ſo 1/210 ſapocžnje, přėduje knjeſ miſionſki direktor Reichel ſ Bertelsdorfa. Wopołdnju budže ſwjedženſka ſhromadžiſna wonkach pſched žyrtwju, hdyž budžetaj dwaj miſionaraj wo ſwojim ſkutkowanju mjeſ pohanami rėcžecž. My lubnyh Šſerbow ſ wokolnoſcže Wjeltowa na tónle ſwjedžen kėžbliwnych čžinimy.

Š **Katez.** Špėwarſke towařtvo „Šednota“ ſ Rhróſcžiz wuhotuje k čžeſcži a k wopomnecžu naſchego njeſapomniteho wót-čžinza njebo Šana Ernſta Šsmolerja njedželu 20. ſeptembra tu ſpėwny ſwjedžen. Šſerbja ſ Katez, ſ bližſcheje a ſ dalſcheje wokolnoſcže pſchińdžcže w prawje wulkej licžbje. Čžžemy raſ ſaſ na ſerbiſkim ſpėwje a ſabawje ſo ſawjeſelicž a pſchi tym ſpominacž na teho, kiž je ruku, wutrobu a duſchu woprował ſa ſwój lubowany narod, kiž je ſ njewſchėdnej horliwoſcžu a wutrajnoſcžu džełal a ſkutkował ſa Šſerbow ſbože a tracže. Šhonimy tež, ſchto wſcho je wuſonjał w čžafach, hdyž rańſche ſerja ſwitachy a nowe ſkónczo ſkhadžeſche na narodnym njebyu něcžiſchego Šſerbowſtwa, ſ dobom paſ tež, ſ kajiimi wobcžežnoſcžemi je ſo pſchi tym bėdžil.

— Wſchichodne lėto budža khėžorſke manevry w Šaſikej a to w naſchej Lužyžy.

Próſtwa

wſchėm ſerbiſkim duchownym.

Wutrobnje ſo proſžy, ſo čžyli II. duchowni žutſje Draždžanſke ſerbiſke kemschenje na ſwjatym měſcže wojſewicž a ſ dobom wožadnych ualežnje proſžecž, ſo čžyli ſwojich ſnathch w Draždžanach a wokolinje, ſynow, kiž ſu tam w ſaſtožni-ſtwach abo mjeſ wojalami, džowli, kiž ſu tam w ſlužbje, ſwėru napominacž, ſo bychy ſo niž jenož na ſerbiſkej Wožej ſlužbje, ale po móžnoſcži tež ſa Wožim bliđom wob-džełeli.

Daliſche dobrowólne dary ſa wbohe armeniſke ſyroty a miſionſtvo w rańſchim kraju:

Š Katežanſkeje woſady:

R. R. 5 hr. — np.

W mjenje wobohich ſyrotow wutrobnjy džak.

Gólcž, redaktor.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchėch pſche-dawařnjach „Šſerb. Nowin“ na wſbach a w Budyſchinje doſtačž.